

thi deres Afgift til Staten skal netop ansættes efter disse Regler, og hvis man ogsaa dér skulde være tilbøjelig til at vurdere de mindre Jordbrug noget højere end de større, vil disse i Virkeligheden kunne vente at faa en for høj Vurdering i Stedet for en ligelig. Jeg mener dog, at det maa kunne lade sig gøre — og det mener man vist ogsaa fra Regeringspartierne Side, thi man har fra deres Side netop fremhævet dette — at vurdere saaledes, at disse Brug pr. Tønde Land blev ansat til den Værdi, de vilde have, hvis de laa i et almindeligt middelstort Bondebrug. I øvrigt er jeg ikke i Tvivl om, at den foreslaaede Bestemmelse vil kunne afstedkomme forskellige Ulemper. Det er muligt, at den højtærede Finansminister ogsaa har været opmærksom derpaa; det har han formodentlig nok. Hvis vi f. Eks. tænker os, at 2 mindre Jordbrugere — det er for deres Skyld, der skal gøres et Brud paa det rene Jordskyldprincip — køber hver en mindre Ejendom, og den ene køber sin før den 1. Juni 1920, er han altsaa inde under Regelen om de 2 000 Kroners Fradrag. Hvis den anden nu efter den Tid køber f. Eks. en Del af en udstykket Ejendom, vil han ikke faa dette Fradrag. Saaledes vil der, hvis dette Lovforslag gaar igennem, kunne blive en Forskel i de to Mænds Beskatning til Stat og Kommune paa ca. et halvt Hundrede Kroner, og det vil vistnok kunne afstedkomme nogen Misforstaaelse og Misfornøjelse. Jeg har nemlig forstaaet det saaledes, at der saavel til Stat som til Kommune skal foregaa et saadant Fradrag paa 2 000 Kr. de første 5 Aar, og det, tror jeg, hverken vil være heldigt eller rigtigt. Man maa sikkert hellere straks sætte alt ind paa at faa en ligelig og ensartet Vurdering, saaledes at man kan faa lige Skat for lige Jord, og dertil vil Venstre yde sin Medvirkning.

Hvis man nu gennemlæser den højtærede Finansministers Forelæggelsestale, vil man forgæves søge efter georgeistiske Momenter til Begrundelse af dette Lovforslag. Der er heller ikke i selve Lovforslaget noget som helst om, at Jordskylden skal afløse ældre Skatter. Det er ellers ofte blevet fremhævet fra georgeistisk Side, at man maatte bruge Jordskylden til Afløsning af f. Eks. Toldskatter, men det findes der ikke noget om her. Der findes heller ikke noget om, at Promillen skal stige ved hver Omvurdering. Det er ogsaa et Krav,

som er fremsat fra den Side, men som ikke er imødekommet. Nu siger jeg ikke dette for at behrejde den højtærede Finansminister noget, men jeg nævner det, fordi jeg er enig deri. Man vil nemlig ikke fra Venstres Side paa noget Trin gaa med til, at man ved Skattepaalæg søger at inddrage Ejendommens Værdi uden at give Ejeren Erstatning, saaledes at man i Virkeligheden i Løbet af et tilstrækkeligt Aaremaal ved Hjælp af Beskatningen har inddraget hele Værdien. Jeg ser altsaa ikke, at der i det foreliggende Lovforslag er gjort noget Skridt i den Retning. Det er maaske snarere gjort i det andet Lovforslag, som jeg ikke skal omtale videre her, men jeg siger dette, for at man ikke skal tage fejl af de Forhandlinger, vi fremtidig skal føre. Venstre vil paa ethvert Trin modsætte sig en saadan Fremgangsmaade. Venstre betragter nemlig Grundskatten som en Skattekilde, der maa vurderes sammen med andre Skattekilder, og dens Paalæg maa foregaa samtidig med Overvejelserne af, hvorledes man vil beskatte disse andre. Den Tanke, der har været fremme om, at man skulde kunne tage hele Statens Behov, alle Skatter, af Jorden, har ikke faaet Udtryk her, og den tror jeg heller ikke paa. Vi hørte jo endog-saa, at den højtærede Finansminister forleden Dag fremhævede, at man havde maaske en meget bedre Støtte i Brændevinen, i alt Fald i Spiritus; det var en Skattekilde, som ikke havde svigtet under de nuværende Forhold.

Hvis man ser paa Jordvurderingen, saaledes som den foreligger — jeg indrømmer, at den er skrøbelig, og den kan kun være et ringe Fingerpeg —, vil det vise sig, at den Tale ikke er rigtig, som ofte har været ført — jeg husker, at for 20 Aar siden var der en af Bannerførerne for denne Skat, der meget ofte fremhævede det —, at de egentlige og store Jordværdier laa inde i Byerne. Det kan man ikke sige er Tilfældet. Hvis man ser paa Vurderingstallene fra 1916, vil det vise sig, at langt den største Værdiligger paa Landet, og at Købstæderne i Virkeligheden har en forholdsvis meget ringe Jordværdi. Vore Købstæder har 370 Mill. Kr., regner man, Landdistrikterne 1 850 Millioner og Stor-København 600 Millioner. Det vil sige, at der ikke en Gang er saa stor en Jordværdi i København pr. Individ som paa Landet, men det var ikke saadanne Tal, man hørte i tidligere Tid. Det er for mig en Grund mere til, at man i det hele taget bør gøre